

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3967/2023
02.09.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Драгане Миросављевић, Зорице Булајић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Гордана Ракочевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Пешић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2276/2023 од 21.06.2023. године, у седници одржаној 02.09.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против ставова првог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2276/2023 од 21.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против ставова првог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2276/2023 од 21.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3387/2020 од 19.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му на име неисплаћене зараде за обављени рад у периоду од 03.08.2015. године до 05.10.2015. године исплати 58.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.10.2015. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца на износ основице из става првог изреке изврши уплату доприноса за социјално осигурање надлежним фондовима ПИО за период од 03.08.2015. године до 05.10.2015. године, по стопи на дан уплате. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца противтуженог у делу којим је тражио да суд утврди да је тужилац био у фактичком радном односу код туженог у периоду од 03.08.2015. године до 05.10.2015. године, што је тужени дужан да призна, повучена. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 165.940,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 157.500,00 динара почев од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 2276/2023 од 21.06.2023. године, ставом првим изреке потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 3387/2020 од 19.01.2023. године, у ставу првом изреке и том делу жалбу туженог одбио, као

неосновану. Ставом другим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П1 3387/2020 од 19.01.2023. године, у ставу другом изреке, тако што је одбијен као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да у корист тужиоца уплати на износ основице из става првог изреке првостепене пресуде, уплату доприноса за социјално осигурање надлежним фондовима ПИО за период од 03.08.2015. године до 05.10.2015. године, по стопи на дан уплате. Ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртм изреке исте пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 156.940,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 148.500,00 динара почев од извршности пресуде па до исплате, док је у преосталом делу захтев за накнаду трошкова поступка преко досуђеног, а до износа од 165.940,00 динара, са законском затезном каматом на ту разлику почев од извршности пресуде до исплате, одбијен.

Против става првог и трећег изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023) у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнаде штете тужиоцу на име неисплаћене зараде у утуженом периоду. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужилац, у утуженом периоду, радио код туженог на градилиштима у ... на пословима зидара, армирача и тесара за уговорену накнаду за 300,00 динара/сат тако што је дневно радио у просеку око 10 часова, а тужени му није исплатио уговорену накнаду у целости, па је његов тужбени захтев усвојен применом одредбе члана 104. став 1. и 32. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 61/2005... 75/2014). Одлука нижестепених судова ие одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 27.09.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 58.000,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа код којих је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако је за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Ревидент ревизијом такође побија и одлуку о трошковима поступка која не представља решење против ког се ревизија може да изјави у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, па ревизија изјављена против ове врсте одлуке која се односи на трошкове поступка, није дозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер је преиначена одлука о трошковима поступка, а не о главном захтеву странке.

На основу одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**